

Arrest

nr. 135 926 van 7 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 maart 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 september 2014 met refertenummer X

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 11 november 2011 huwde met de heer B.-G., A.

Op 2 oktober 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

Op 17 mei 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 1 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Bij arrest van 7 maart 2014 met nummer 120 266 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voormelde beslissing.

Op 31 maart 2014 neemt de gemachtigde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel, 42quater de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater§1, 4° : van de wet van 15.12.1980 : er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het samenwoonstverslag opgemaakt op 01.06.2013 te Antwerpen blijkt dat betrokkene het echtelijk dak heeft verlaten sinds 29.12.2012, naar Geel verhuisde en zodoende feitelijk gescheiden leeft van haar echtgenoot, de heer A. I. S. [...] Betrokkene is sedert 27.05.2013 officieel woonachtig te [...], sedert 14.03.2014 te [...].

Betrokkene werd op 17.04.2013 uitgenodigd om bewijzen voor te leggen zodat haar situatie in België nagegaan kan worden zoals bepaald in artikel 42 quater, §1, laatste lid : 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin deze bindingen heeft met het land van herkomst'

Betrokkene legt inschrijvingsbewijzen voor van de VDAB, inlichtingenbladen van een intérim -kantoor en een sollicitatiebrief, een bewijs van vervoer naar een ziekenhuis waar betrokkene een dokter raadpleegde.

In het kader van een gezinshereniging kunnen vreemdelingen, hoewel zij niet meer voldoen aan de voorwaarden, desalniettemin verblijfsrecht behouden op grand van artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling bepaalt het volgende: "Onder voorbehoud van het bepaalde in§ 5 is het in § 1, eerste lid, 4 [intrekking verblijf na stopzetting huwelijk/partnerschap bedoelde geval niet van toepassing:(...)]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet".

Betrokkene heeft tweemaal een klacht ingediend op grand van partnergeweld:

1 PV nr. AN 43.LB. 164190/2012-GF dd. 12/11/2013-Politie Antwerpen-City: "Toen ik deze avond terug thuis kwam, vroeg hij waar ik geweest was. Ik heb dan verteld waar ik geweest was. Hij begon opnieuw ruzie te maken en gaf mij zonder enige aanleiding een stevige slag met de platte hand tegen mijn hoofd. Ik heb pijn aan mijn linkeroog..

2. Uit het proces-verbaal van verhoor dd. 29.12.2012 blijkt het volgende: " (...) me met zijn vuist neergeslagen. Ik ben naar het Stuivenbergziekenhuis gegaan voor verzorging. Uit het verslag van de spoedarts blijkt het volgende: "patiënt werd ambulante behandeld wegens lichte verwondingen zonder levensgevaar".

Op 06.04.2013 legde de heer B. [...] zelf klacht neer tegen zijn vrouw. (PV nr. AN.55.LB.047780/2013-GF dd. 06.04.2013): "Aan de politie vertelde D. [...] dat ze regelmatig slagen kreeg van mij, doch dit is niet waar". De verklaringen van beide partners zijn aldus tegenstrijdig.

Uit informatie van het Parket van de Procureur des Konings dd 24.12.2013 blijkt dat de aanhangige dossiers inzake intra familiaal geweld lastens B. – G. A. [...] met als slachtoffer M. D. [...] zonder gevolg werden afgesloten wegens onvoldoende bewijzen. Het Parket van de Procureur des Konings is van oordeel dat er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van mevrouw M. [...] inzake de bijzonder schrijnende situatie waarin zij zich zou bevinden, en dat alles erop wijst dat mevrouw enkel uit was op verblijf door haar huwelijk met meneer B. – G. [...] Hieruit volgt dat de pv's niet kunnen aanvaard worden als bewijs dat verzoekster voldoet aan de uitzonderingssituatie van artikel 42 quater, §4, 4° VW. De ernst en de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen omtrent de bijzonder schrijnende situatie werden niet afdoende aangetoond.

De aangehaalde bewijzen van de huidige situatie en integratie van betrokkene duiden er niet op dat een terugkeer naar Suriname schadelijk zou zijn. Betrokkene leefde iets meer dan anderhalf jaar in België en meer dan 30 jaar in Suriname waardoor er kan worden aangenomen dat betrokkene nog intense familiale en culturele banden heeft met haar land van herkomst/ Suriname.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. Het AI / F kaart dient te worden ingehouden. Wettelijke basis Art 7,§1, 2° VW: regelmatig verblijf verstreken. »

2. Over de rechtspleging

2.1. Op 1 oktober 2014 verstuurt de verwerende partij twee nota's met opmerkingen. Bij faxbericht van 2 oktober 2014 deelt de verwerende partij mee dat de juiste nota, de nota betreft waarbij op pagina 6 het volgende geschreven staat: "*niet de taak is van DVZ om bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eventuele aanvullende stukken op te vragen.*" Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat de laatst overgemaakte nota in het beraad moet worden betrokken en doet afstand van de eerst overgemaakte nota. De verzoekende partij heeft hierbij geen opmerkingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42 quater, §1, laatste lid en §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en de rechten van de verdediging. Tot slot meent de verzoekende partij dat er sprake is van machtsmisbruik en dat er een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"1.1

Bij arrest van 7 maart 2014 nr. 120 266 werd de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 1 oktober 2013 vernietigd (cf. stuk 2) nu verweerder had nagelaten rekening te houden met de door verzoekster neergelegde processen-verbaal en nu verweerder had nagelaten deze processen-verbaal te toetsen aan de uitzonderingssituatie van art. 42quater§4, 4° Vw.

Echter reeds op 10 december 2013 heeft verweerder aan het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen een schrijven overgemaakt waarin deze advies vraagt m.b.t. de ernst en de waarachtigheid van de door verzoekster afgelegde verklaringen en m.b.t. de "bijzonder schrijnende situatie" (zoals voorzien in het art. 42quater§4,4° Vw.)(cf. stuk 3).

In dit schrijven wordt door verweerder tevens verwezen naar de verklaringen van verzoeksters partner waarin hij ontkent regelmatig verzoekster te hebben geslagen. Verweerder zelf besluit in dit schrijven reeds het volgende : "de verklaringen van beide partners zijn aldus tegenstrijdig" (p. 2).

In het daaropvolgend antwoordschrijven dd. 24 december 2014 stelt de Procureur des Konings te Antwerpen dat alles erop wijst dat verzoekster enkel erop uit was door haar huwelijk met de heer B.G.

(...) een verblijf in België te bekomen. De Procureur des Konings te Antwerpen leidt dit gewoon af uit de vaststelling dat verzoekster, die verklaard had dat ze er op achter uit is gegaan tegenover haar situatie in Suriname, nog altijd niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd (cf. stuk 4).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd daarop op 31 maart 2014 opnieuw een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen t.a.v. verzoekster (cf. stuk 1).

Verweerder verwijst hierin naar het schrijven van de Procureur des Konings te Antwerpen dd. 24.12.2013

en stelt dat de proces-verbalen niet kunnen aanvaard worden als bewijs dat verzoekster voldoet aan de uitzonderingssituatie van art. 42quater§4,4° Vw.

1.2

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Dat er sprake is van machtsmisbruik en van schending van de zorgvuldigheidplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat, hoewel verweerder aan het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen zogenaamd advies vraagt aangaande de "bijzonder schrijnende situatie" (zoals voorzien in het art. 42quater§4,4° Vw., hij zelf reeds in dit schrijven uitdrukkelijk stelt dat de verklaringen van verzoekster en haar partner tegenstrijdig zijn nu haar partner ontkent verzoekster regelmatig te slaan.

Dat verzoekster dienaangaande opmerkt dat uit de vaststelling dat haar partner verklaarde verzoekster nooit regelmatig te hebben geslaan geenszins zomaar, zonder enig voorafgaand grondig onderzoek, kan afgeleid worden dat aan verzoeksters verklaringen geen geloof kan gehecht worden.

Overigens werd door verweerder in zijn beslissing geenszins rekening gehouden met volledige P.V. nr. AN.43.LB.187519/2012 dd. 29.12.2012 waarin door de politie zelf werd vastgesteld dat verzoekster aan de onderlip gekwetst is en een tand heeft welke lost staat. Bij dit P.V. werd tevens als bijlage een medisch attest dd. 29.12.2012 gevoegd waarin werd vastgesteld dat verzoekster ambulante behandeld werd wegens slagen en verwondingen (cf. stuk 7).

Dat door verweerder geenszins werd gemotiveerd waarom met deze vaststellingen door de politie en met het bij het P.V. gevoegde medische attest geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van de "bijzonder schrijnende situatie" waarin verzoekster verkeert.

Dat in tweede instantie dient te worden vastgesteld dat Procureur des Konings te Antwerpen zonder enige getuigen te horen, buuronderzoek te verrichten of andere bijkomende onderzoeksdaden te stellen in zijn advies besluit dat er in casu geen sprake is van een "bijzonder schrijnende situatie" nu verzoekster tot op heden nog niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd !!!

Dat geenszins sprake is van een grondig voorafgaand onderzoek.

Meer zelfs er is sprake van machtsmisbruik nu door verweerder conclusies worden geformuleerd welke geenszins zijn gebaseerd op objectieve vaststellingen doch enkel op basis van de verklaringen van verzoekers partner, die er overigens alle belang heeft de feiten te ontkennen, en op basis van de verklaring van verzoekster die, nadat ze mishandeld werd, stelde dat erop achteruit was gegaan tegenover haar situatie in Suriname.

Dat daarnaast sprake is van schending van verzoeksters rechten van verdediging.

Dat immers indien er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, zoals de Procureur des Konings te Antwerpen in zijn schrijven dd. 24.12.2013 beweert, dit in België enkel kan uitgesproken worden door een rechtbank in een vonnis nadat de rechten van verdediging van de betrokkenen werden gerespecteerd.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Dat geenszins door verweerder op een zorgvuldig en objectieve wijze werd nagegaan of verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden kon worden beëindigd.

1.3

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster op 17.04.2013 uitgenodigd werd "om bewijzen voor te leggen zodat haar situatie in België kan nagegaan worden zoals gesteld in art. 42quater §1, laatste lid Vw."

Dat verzoekster dienaangaande in eerste instantie opmerkt dat deze uitnodiging reeds dateert van meer dan één jaar geleden.

Verweerder heeft echter nagelaten, alvorens een nieuwe beslissing te nemen aangaande het verblijf van meer dan drie maanden in België, verzoekster opnieuw uit te nodigen "om bewijzen voor te leggen zodat haar situatie in België kan nagegaan worden zoals gesteld in art. 42quater §1, laatste lid Vw."

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar de duur van verblijf van verzoekster in het Rijk, naar haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin

verzoekster bindingen heeft met haar land van herkomst overeenkomstig het art. 42quater §1, laatste lid Vw.”.

Immers ondertussen, gedurende de tijdspanne van een jaar, heeft verzoekster in België zich verder in de Belgische samenleving geïntegreerd en was zij verdien België tewerkgesteld.

Bij het door verzoekster ingediende beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 25.10.2013 (cf. stuk 5) werden door verzoekster zelf al reeds bijkomende bewijsstukken neergelegd aangaande haar tewerkstelling in België (cf. arbeidsovereenkomst vanaf 8.07.2013 tot 7.09.2013 en arbeidsovereenkomst vanaf 8.09.2013 tot 7.12.2013, stuk 6).

Verweerder is dus alvast op de hoogte van deze bewijsstukken aangaande haar tewerkstelling in België doch heeft nagelaten te motiveren waarom met deze bewijsstukken geen rekening dient te worden gehouden.

Dat door verweerder geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoekster alles in het werk stelt om zich zo vlug mogelijk te integreren in de Belgische samenleving en in haar eigen inkomsten te voorzien, geen rekening dient te worden gehouden.

Dat verzoekster verder in België tewerkgesteld was en is blijkt uit de talrijke loonstaten van verzoekster ingevolge tewerkstelling bij Randstad Interim (cf. stuk 8).

Dat er in casu sprake is van schending van het artikel 42quater§1, laatste lid Vw., de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout”.

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Tevens zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet een einde heeft gesteld aan haar verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekende partij houdt voor dat geen rekening werd gehouden met de processen-verbaal en dat zowel door het parket als door DVZ een verkeerde beoordeling werd gemaakt van het dossier.

De beschouwingen van verzoekende partij zijn werkelijk niet ernstig, en kunnen geenszins worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht de bestreden beslissing heeft genomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“(…)”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van verzoekende partij heeft geoordeeld dat een einde diende te worden gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij.

Dit geheel overeenkomstig artikel 42 quater §1 van de Vreemdelingenwet, artikel dat als volgt luidt:

“…”

De vage beschouwingen van verzoekende partij kunnen dan ook geen aanleiding geven tot vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben gehandeld.

Verzoekende partij meent dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen rekening zou zijn gehouden met artikel 42quater, §1, 3e lid van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

"(..)."

Dienaangaande laat de verwerende partij evenwel gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de economische, sociale en culturele integratie van verzoekende partij, doch na zorgvuldig onderzoek diende te worden besloten dat deze niet van aard is dat het verdere verblijf van verzoekende partij erdoor gerechtvaardigd wordt.

Immers, er wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van het feit dat aan de verzoekende partij bewijzen werden opgevraagd per schrijven d.d. 17.04.2013.

Er wordt ook melding gemaakt van de voorgelegde stukken.

De verzoekende partij heeft afdoende de kans gekregen om bewijzen voor te leggen zoals omschreven in artikel 42 quater §1 in fine van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij aanvullende stukken, m.n. arbeidsovereenkomsten heeft overgemaakt in het kader van het annulatieberoep tegen de beslissing d.d. 01.10.2013, laat verweerder gelden dat deze stukken niet aan DVZ werd bezorgd, en dat het niet de taak is van DVZ om bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eventuele aanvullende stukken op te vragen.

Het komt toe aan de verzoekende partij om haar dossier te actualiseren en de aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezorgde stukken ook aan DVZ over te maken, ook na een eventueel vernietigingsberoep.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Verder stelt verweerder vast dat de verzoekende partij de Raad uitnodigt om het strafonderzoek over te doen, een bevoegdheid die uiteraard niet toekomt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Op basis van de klassering van het strafdossier door het parket alsook de inhoud van het schrijven d.d. 24.12.2013 van de procureur des Konings is het absoluut niet onredelijk om te oordelen dat er geen geloof wordt gehecht aan de beweringen van een bijzonder schrijnende situatie.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij bepaalde stukken over het hoofd heeft gezien bij haar beoordeling.

Zij beperkt zich tot de bewering dat de vaststellingen van parket en de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie niet stroken met de realiteit.

Zoals gezegd is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen strafrechtelijke onderzoeksinstantie zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door de verzoekende partij gevraagde beoordeling niet kan maken.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij en de burger van de Unie die ze kwam vervoegen, de heer A. B.-G., niet meer samenwonen sinds 29 december 2012. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist noch weerlegd.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend als echtgenote van een burger van de Unie, steunde haar verblijfsrecht dan ook op het verblijfsrecht van haar echtgenoot A. B.-G. Daar er tussen de verzoekende partij en de heer A. B.-G. geen gezamenlijke vestiging meer is, wordt in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet ook het afgeleid verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd.

Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, om in overeenstemming te zijn met artikel 13, 1e lid van de richtlijn 2004/38/EG zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, zo moet geïnterpreteerd worden dat de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht van een EU-burger wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is met de EU-burger die hij begeleidt of vervoegt niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, maar enkel op andere familieleden (GwH 26 september 2013, 2013-121, B.36.8.). De Raad van State verwerpt echter nadrukkelijk de interpretatie als zou deze uitsluiting van de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, eveneens gelden in het geval van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet voor de echtgenoot of partner van een Belg die zelf geen burger van de Unie is, aangezien deze niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2004/38/EG valt (RvS 19 november 2013, nr. 10.070 (c)).

Op 17 april 2013 wordt de verzoekende partij uitgenodigd om in het kader van het onderzoek voor de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken aan het gemeentebestuur van Grobbendonk. Op 1 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 7 maart 2014 met nummer 120 266 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 1 oktober 2013.

In dit verband wordt erop gewezen dat een vernietigde beslissing geacht wordt nooit te zijn getroffen. Het bestuur dient na een vernietigingsarrest de zaak te hernemen en het onderzoek verder te voeren.

In haar eerste middel meent de verzoekende partij dat de verwerende partij, alvorens de bestreden beslissing te nemen, geenszins een grondig onderzoek gedaan heeft overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, daar documenten over het hoofd gezien werden. In dit verband wijst de verzoekende partij op een aantal documenten die zij voor het nemen van de bestreden beslissing voorgelegd heeft, met name aangaande haar tewerkstelling in België.

Artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geen van bovenvermelde documenten met betrekking tot verzoeksters tewerkstelling in België, vermeld wordt. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Betrokkene legt inschrijvingsbewijzen voor van de VDAB, inlichtingenbladen van een interim-kantoor en een sollicitatiebrief, een bewijs van vervoer naar een ziekenhuis waar betrokkene een dokter raadpleegde.”*

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat in de vermelde beslissing melding wordt gemaakt van de stukken die per schrijven van 17 april 2013 overgemaakt werden. Waar de verzoekende partij verwijst naar bijkomende stukken, met name de arbeidsovereenkomsten die zij in het kader van een beroep tot nietigverklaring overgemaakt heeft, meent de verwerende partij dat het niet aan haar toekomt om bij de Raad eventuele aanvullende stukken op te vragen. Het komt aan de verzoekende partij toe om haar dossier te actualiseren en de aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezorgde stukken aan de Dienst Vreemdelingenzaken over te maken.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift van 25 oktober 2013, met name het verzoekschrift ingediend in het kader van het eerste annulatieberoep, gericht tegen de bijlage 21 van 1 oktober 2013, verwijst naar het feit dat zij in België is tewerkgesteld en als bijlage aan haar verzoekschrift de arbeidsovereenkomsten toevoegt. In haar verzoekschrift vermeldt de verzoekende partij uitdrukkelijk waar ze tewerkgesteld is, welke arbeid ze uitoefent en de termijnen van de arbeidsovereenkomsten. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verwerende partij niet kan voorhouden vóór het nemen van de thans bestreden beslissing geen kennis te hebben gehad van de verschillende documenten waarnaar de verzoekende partij in haar huidig verzoekschrift verwijst en waarvan zij stelt dat deze over het hoofd werden gezien of er niet op is geantwoord. Zelfs al zou de verwerende partij voorhouden dat de Raad haar slechts kennis heeft gegeven van het verzoekschrift en de daarbij horende inventaris, maar niet van de bijgevoegde stukken zelf, dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij op grond van de inhoud van het verzoekschrift en de inventaris, minstens kennis had van het feit dat deze stukken aan het verzoekschrift gevoegd waren en deel uitmaakten van het rechtsplegingsdossier. Bovendien werd de inhoud van de stukken ook uitdrukkelijk omschreven in het verzoekschrift zelf. Zodoende kan zij niet voorhouden geen kennis te hebben van het bestaan van deze stukken en dat het om nieuwe elementen zou gaan die op het moment van de beslissing niet voorlagen.

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat de verwerende partij, bij het nemen van de thans bestreden beslissing, kennis had of minstens diende te hebben van de verschillende documenten waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, maar dat zij heeft nagelaten deze gegevens te betrekken in de motivering van haar beslissing. De verzoekende partij voert dan ook terecht aan dat de verwerende partij deze gegevens over het hoofd heeft gezien of er niet op heeft geantwoord, zodat de bestreden beslissing in haar eerste onderdeel niet formeel gemotiveerd is en derhalve de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden zijn.

Waar de verwerende partij in huidige nota met opmerkingen uit het arrest van 30 april 2010 met nummer 26 814 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afleidt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt om te waken over elke procedure die zij ingesteld heeft, en indien nodig deze te actualiseren, wijst de Raad erop dat de feiten die aan de grondslag liggen van voormeld arrest verschillen van deze in het thans voorliggende beroep. Voormeld arrest had betrekking op stukken die bij verschillende aanvragen voorgelegd werden, terwijl *in casu* de bestreden beslissing en de voorgelegde stukken betrekking hebben op dezelfde aanvraag. Bijgevolg blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot het door haar geciteerd arrest gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Voorts hebben de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentswaarde.

Het eerste middel is in bovenstaande mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel en van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de

bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 31 maart 2014 werd betekend niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet diende te worden beëindigd.

4 . Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 maart 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS